

Som paraula viva

La resurrecció de Jesús és un esclat de vida que s'ha manifestat més forta que la mort, que tota mort, i per això toca el més essencial de la vida cristiana. Tota la vida de Jesús, les seves actituds i paraules, els seus miracles, la seva predilecció pels pobres, pels petits, pels sofrits, l'anunci de l'arribada del seu Regne de pau, de justícia, de perdó, de llibertat, tota la seva vida d'una qualitat excepcional, sense la resurrecció, hauria estat l'aportació més gran de la història d'uns valors fonamentals per al bé de la humanitat acabada en un terrible fracàs.

Però Déu ha ressuscitat Jesús d'entre els morts (Ac 2,24) i la seva resurrecció, avala i dona credibilitat a tot el seu missatge i li dona una dimensió inimaginable.

El do de Jesús ressuscitat és el seu Esperit, és la seva nova presència en el món. Ara el Regne és una realitat en cadascun de nosaltres. La resurrecció no és només un record que celebrem admirats la nit de Pasqua i que esperem que també nosaltres un dia en participarem. És infinitament més: en l'Esperit vivim ja una nova vida, hem nascut de nou. Jesús actua a través de la nostra vida i fa que la seva paraula sigui viva avui.

Perquè és l'Esperit de Jesús el que fa possible que tot comenci de nou a cada instant. Aquest és el dinamisme de la resurrecció i aquesta és la conseqüència

de deixar-nos recrear per la seva paraula de vida. Però tot això que nosaltres sabem, creiem, celebrem, desitgem, no es fa realitat fins que no ens "atrevim" a viure-ho, fins que fem l'experiència que tot això és possible. Aquesta decisió només depèn de nosaltres. Fins que no arriba aquest moment, la nostra fe és encara una mica teòrica.

Sempre m'ha impressionat el text dels Fets dels apòstols quan Pere es troba amb aquell home que li demana almoïna a l'entrada del temple. Ell mirant-se'l fixament li diu: No tinc plata ni or però et dono el que tinc: en el nom de Jesús de Natzaret, camina! (Ac 3,6). Amb quina emoció devia dir aquestes paraules! Pere es va "atrevir" a donar vida a la paraula de Jesús, i va esdevenir ell mateix paraula que dona vida.

Nosaltres sabem que hem passat de la mort a la vida perquè estimem els germans (1 Jn 3,14). Aquesta és la única certesa: quan plens de l'amor que Déu ha vessat en nosaltres ens deixem tocar el cor i l'obrim de bat a bat als germans. Quan ens "atrevim" a estimar sense límits, esdevenim presència viva de Jesús en el món.

CATALINA TERRATS

ACTIVITATS DEL SEGON QUADRIMESTRE

Cicle de conferències

El misteri de Déu que es revela en el seguiment de Jesús

A càrrec de Joan-Carles Elvira, monjo de Montserrat

el divendres 28 de maig a les 19.30; les vespres s'vancen a les 19

Vetlla de Pentecosta

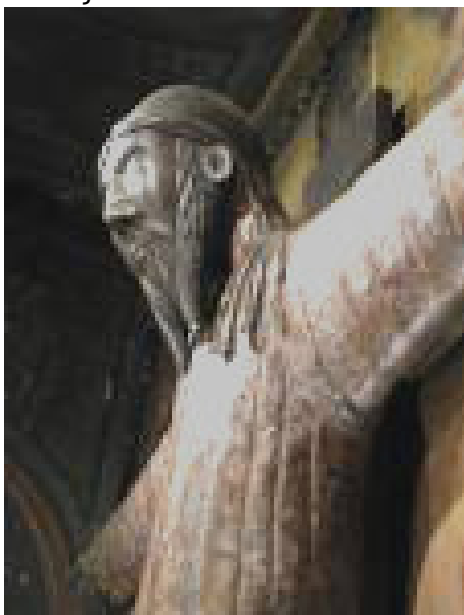
dissabte, 22 de maig

a les 21:00

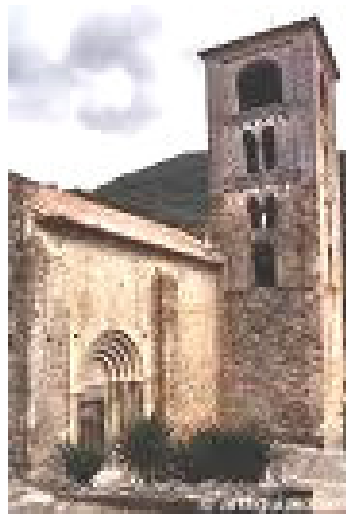
SORTIDA FESTIVA DE LA COMUNITAT

Els qui ens sentim vinculats a la comunitat de Sant Pere, ens agrada, cada any, en temps de Pasqua o cap al final de curs, fer una sortida que té un caire joíós i comunitari. Visitem un lloc emblemàtic de Catalunya, generalment vinculat a la història de l'Església del nostre poble. El nostre país és tan ric, que encara ens queden coses per descobrir.

Aquest any, si Déu vol, anirem a Beget, el poble que guarda la joia del seu famós Crist romànic, recentment restaurat.

Contemplar i adorar aquesta Majestat tan coneguda i estimada, és un dels objectius de la nostra sortida. Passarem per Banyoles i Sant Joan les Fonts.

Us anunciarem més endavant horaris i els altres detalls del viatge. Tots els que desitgeu participar en la sortida us podeu inscriure en un full que trobareu a la cartellera de la sala.

Des de la Fraternitat

Notícies de la Fraternitat

Ens vam aplegar a Montserrat els dies 27 i 28 de febrer (la segona trobada del curs). El P. Sebastià Bardolet ens parlà de la CONVERSIÓ.

Renovar, donar nova orientació a un itinerari ja començat. Des del do de la fe com a punt de partida, Déu és sempre el qui pren la iniciativa, és Ell el primer que desitja la nostra conversió.

Sota el guiatge de la Sagrada Escripura, i en particular de l'Evangelí, sant Benet, amb gran simplicitat ens acosta a la realitat de Déu i ens fa entrar en la pròpia realitat: «Mireu com el Senyor, en la seva gran bondat, ens mostra el camí de la vida» (pròleg).

Gràcies a la Paraula anem descobrint Déu sempre diferent, el pare bo i gran pedagog que ens apressa contínuament a refer la imatge primera en la que fórem creats, obra seva feta només amb amor. Pare impacient i tanmateix d'infinita paciència, sempre a punt d'escoltar i de perdonar.

Ser fidel suposa exigència i entrega sabent, però, que la gràcia del Senyor sempre és més generosa. En Ell res no és obscur. *En vós hi ha la font de la vida* (salm 35).

La conversió que Déu vol és la de la vida de cada dia, oferta amb senzillesa de cor: «ofereix al Senyor el fruit de les teves primícies amb sinceritat i honradesa». «És la llavor que fructifica sense saber com...».

Fins aquí un breu apunt d'una conferència de gran contingut, sadollada de serena esperança, com aigua fresca en un camí de vegades costerut. Cal ara fer-ne vida i lloar Déu per les seves meravelles.

La pregària del capvespre del dissabte, a manera de *lectio divina*, contemplant la Transfiguració del Senyor a través de la icona que ens presidia, l'escolta de la Paraula, els cants enllaçats amb els silencis, les peticions espontànies, eren un ressò humil d'*aquest és el meu Fill: escolteu-lo*

Veritablement, mai no estarem prou agraïts del monestir (aquesta vegada a Montserrat) per tota la saviesa pouada del Senyor i oferta amb tanta generositat. La veu dels profetes encara ressona. Gràcies !

A.M.SANAHUJA

Des de l'ACAT

FALSOS POSITIUS: L'ALTRA IMPUNITAT

... *aquells qui ofeguen la veritat amb la injustícia* (Rm 1, 18b). Fa unes setmanes, la Junta de l'ACAT vam tenir una trobada amb quatre colombians defensors dels drets humans; entre ells, dues dones que són a l'Estat espanyol en condició de refugiades polítiques.

Enmig del relat de la greu situació de conflicte i violació de drets humans negada pel govern, van explicar-nos una forma més d'impunitat: els falsos positius. És una pràctica de l'exèrcit que consisteix en fer pública la notícia del trobament de persones o de llocs, material confiscat, etc., suposadament pertanyents a la guerrilla, però que, en realitat, es tracta de persones camperoles, indígenes, líders de grups que defensen els drets humans a zones amb conflicte agrari o mediambiental o bé opositors.

Per què succeeix això? La pressió governamental perquè les forces de seguretat presentin "bons resultats" en la lluita "antiterrorista" i baixes xifres en violació dels drets humans. Perquè la detenció, la desaparició forçada o l'execució extrajudicial d'aquestes persones, són presentades dins el llistat de guerrillers o narcotraficants detinguts, morts o desapareguts en combat.

Sovint la injustícia amb la seva impunitat es refugia i s'afia en la mentida, sota capa de veritat. És una realitat a Colòmbia i a molts països, inclosos l'Estat espanyol. A cada lloc amb unes característiques diferents. I els mitjans de comunicació públics sovint ens informen dels "positius" sense dir que són falsos, silenciant la veritat.

«ENS HO PODEN PRENDRE TOT MENYS LA FIDEL ESPERANÇA»

Pere Casaldàliga rebia amb aquestes paraules els entrevistadors a la seva caseta de Sao Félix d'Araguaia: **«la mundialització ens ha donat l'oportunitat de reconèixer que som una sola humanitat. Som tots iguals, devem ser-ho, en dignitat i en oportunitats».**

Des de la perspectiva que dona portar exercint molts anys el compromís amb les persones més desfavorides del planeta, quin significat té per a tu avui la solidaritat?

La pregunta que es fa des del Primer Món és què podem fer nosaltres? Doncs renunciar, per fi, que ja és molt demanar, el privilegi de ser Primer Món. Renunciar a aquesta condició excepcional d'una mínima part de la Humanitat, si la comparem amb la immensa majoria de tot el Tercer Món. Estem intentant subratllar sempre que la solidaritat ha deixat de ser aquella solidaritat paternalista, d'enviar la roba, els medicaments, certs recursos... Ha de ser una solidaritat que va i que ve, molt més concreta i molt més exigent: donem i rebem, que també la pròpia solidaritat, a més d'alimentar persones i curar malalties, faciliti i estimuli la vivència de la pròpia cultura. Perquè nosaltres ajudem persones que tenen una cultura, que no són simplement un estómac i unes venes, sinó que són pobles. Per això, hem de procurar que la solidaritat sigui constant, conscient, autocrítica, local i global: d'anada i de tornada.

Davant de tot això, què es pot fer?

Hi ha d'haver un gran procés de conversió, un canvi de mentalitat. Mentre que creguem que podem tenir tot el que vulguem, no hi ha solució.

Com valoren el paper dels moviments antiglobalització, els encontres del Fòrum Social Mundial i les organitzacions que defensen que "un altre món és possible"?

Aquesta consciència mundialitzada ens ajuda a comprendre que hem de transformar el món. No val només cuidar la pròpia casa i el propi país. La utopia es fa així més possible, perquè ja és una utopia amb visió política, de solidaritat, amb actituds concretes. Anys enrere, qui podria demanar un govern mundial? Avui, parlar-ne ja no és tan utòpic. **La utopia és filla de l'esperança. I, l'esperança és l'ADN de la raça humana.** Ens ho poden treure tot menys la fidel esperança, com dic en un poema. Ara bé, ha de ser una esperança creïble, activa, justificable i que actua. Per això la Teologia de l'Alliberament ha insistit tant en la praxi: si diem que Déu és amor cal practicar-ho; si és vida, cal potenciar la vida. La religió no és praxi, ens deien, és fe. Però la fe sense praxi és una quimera, i també un sarcasme. Teòricament, la cosa és clara; ara, a la pràctica, veurem...

CARME VILLARROYA
Extret d'una entrevista
publicada a la revista *Araguaia*

Des del testimoniatge

Amenaçats de resurrecció

**José Calderón,
víctima de la repressió militar argentina, 1978**

Diuen que estic “amençat de mort”. Potser sí, passi el que passi, estic tranquil. Perquè, si em maten, no em trauran pas la vida. La vida me l'emportaré jo penjada a l'esquena, com un sarró de pastor...

A qui es mata, se li pot arrabassar tot abans, com diuen avui i com fan: els dits de la mà, la llengua, el cap. Li poden cremar el cos amb cigarretes, el poden serrar, fer-ne carn picada, li poden fer de tot.

Així no m'esgarrija gaire. Des de petit, Algú em digué a cau d'orella una veritat com un cove, que de passada és una invitació a l'eternitat: *no tingueu por dels qui poden matar el cos, però no es poden quedar amb la vostra vida.*

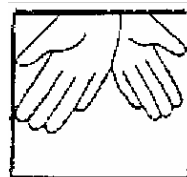
La vida —la vida de debò— s'ha arrelat en mi a mesura que he après a llegir l'Evangelí: el procés de la Resurrecció comença amb la primera arruga que ens surt a la cara; amb la primera taca de vell que ens surt a les mans; amb el primer cabell blanc que ens sorprèn un dia quan ens anem a pentinar; amb el primer ai de nostàlgia per un món que es desfà i s'allunya, de sobres, davant els nostres ulls...

Així comença la resurrecció. Així comença no així tan incert que alguns anomenen l'altra vida, sinó el que en realitat és la vida diferent.

Diuen que estic amenaçat de mort. De mort corporal, de la germana mort que estimava Francesc. Qui no està amenaçat de mort? Ho estem tots, des que naixem. Perquè néixer és també enterrar-se.

Amençats de mort, sí. I què? Si algú em volgués matar, el perdono ja des d'ara. Que la meva creu sigui una geometria perfecta d'amor, des de la qual pugui seguir estimant, parlant i fent somriure, de tant en tant, els meus germans, els homes.

Diuen que estic amenaçat de mort. No és pas veritat. Ni jo ni ningú no està amenaçat de mort. Estem tots amenaçats d'esperança, amenaçats d'amor. Els que creiem en Jesús de Natzaret no estem amenaçats de mort. **Estem amenaçats de Resurrecció.** Perquè a més de ser ell el Camí, la Veritat, és la Vida, encara que estigui clavada en una creu damunt mateix de tota la brossa del món.

Fem l'Església del Crist

Nosaltres estimem la nostra Església
amb les seves limitacions i les seves riqueses,
és la nostra Mare.
És per això que la respectem,
tot vetllant perquè sigui sempre més bella.

Una Església en la qual doni gust de viure-hi,
on s'hi pugui respirar,
dir tot allò que hom pensa.

Una Església de llibertat.

Una Església que escolta abans de parlar,
que acull enlloc de jutjar,
que perdona sense voler condemnar,
que prefereix anunciar que no pas denunciar.

Una Església de misericòrdia.

Una Església on el més senzill dels germans
comprengui el que el altre digui,
on el més savi dels caps sàpiga que no sap,
on tot el poble s'hi manifesti.

Una Església de saviesa.

Una Església on l'Esperit Sant pugui ser invocat
perquè no tot haurà estat previst, reglamentat
o decidit per endavant.

Una Església oberta, on l'audàcia de fer innovacions
sigui més forta que el costum de fer com abans.

Una Església on cada u pugui pregar en la seva llengua,
Expressar-se en la seva cultura
I viure la seva història

Una Església de la qual la gent no digui
«mireu com N'estan, d'organitzats!»
Sinó «mireu com s'estimen!».

GUY DEROUBAIX,
bisbe de Saint-Denis